

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

Literæ P. Ioannis Suarij ad Patrem Balthassarem Aluarium

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

ad historiam Patris Balthassaris, ad quem fuerunt
datæ.

*Litera P. Ioannis Suarij ad Patrem
Balthassarem Aluarium.*

NO'N est ignara R. V. consilij amicorum
mercatorum, vt iter nostrum per Galliam
dirigeremus, quodd etiam fuit Victoria
confirmatum, aduentu D. Francisci Reinosis; &
Gallarethæ, vbi vidimus Gabrielem Fonsetium;
ac denique Sangerij, cum iam quinquaginta mil-
liaria in Gallia confecissemus, ex profectioe
Francisci Retanij, qui omnes per Galliam transi-
uerant. Sed placuit Domino nostro his Patribus
benè merendi occasionem offerre, & mihi paci-
di, cum eorum video afflictionem. Moniti fui-
mus, esse prope viam, quâdam Lutheranorum Ar-
cem, à qua tamen nos per quatuor milliaria di-
fcessimus: illi autem per suos exploratores in-
tellexerunt, quatuor Ecclesiasticos Hispanos illac
transire; accurrerunt ergo sex illorum Equites
benè armati, nosque interceperunt, & compre-
hendes ab ipsa via ad quasdam sylvas nos de-
duxerunt, & exspoliarunt, auferentes modicam
illam pecuniam quam Lugdunum vsque habeba-
mus. Inde nos ad quorundam amicorum suorum
Arcem deducunt, vbi secundo fuimus examinatis;
& vestibus, libellis, & quibusdam scriptis, quæ
antèa nobis reliquerant, spoliati; imò & ipsæ be-
stia puluinaribus, catenis, & stapedis: etiam Bre-
uiaria, ac Diurnalìa, Cruces, Imagines, Rosaria,
& Reliquias nobis abstulerunt, eaque, non vt par-
erat;

erat; sed indignissimè, pro more suo tractantur. Deus me ab intellectu cœcitate dignetur liberare: quæ valde temerè æstimat, & contemnit; amat, ac detestatur; sequitur, ac persequitur bonum, quam malum, & malum tanquam bonum. Deus lumen det illis, vt tenebras deserant, in quibus cœci ambulant: quam apri fuissent Catholicis; melius illis fuisset in Ecclesiæ Obedientia vitam agere. Inde nos ad arcem suam præproperè deduxerunt, quorum aliqui nos præcedebant, alij sequebantur, & alij in medio nostri pergebant, verbis nos afficientes iniuriosis, exstimulantes, & baculis impellentes ipsas bestias, imò interdum etiam aliquem insidentem. Nos interim in ipso itinere confessi fuimus, Deo nos commendantes: & calamitatem illam ac vitam ei offerentes. Agebant in se, etiam vt audire possemus, an vellent nos occidere, an lytrum quærere? Alij dicebant, permittamus illos redimi; alij: nihil tale, sunt enim Hispani, & Sacerdotes: quorum Rex, occasione captiuarum suasit Regi nostro, vt Principes nostros, ac Duces occideret; &, nisi huiusmodi Sacerdotes essent; Religio nostra (ita enim suum errorem appellant) aueretur, & floreret. Si Inquisitio Hispanica nos comprehēderet; nullo pretio vellet dimittere. Hic dicebat viginti ego ducatos darem, vt aliquem illorum haberem, quem statim occiderem: ille, ducentos ego, ob similem causam. Cùm ad Arcem peruenimus magni, parui, & medij, viri & foeminæ, etiam pueruli nos interrogabant, an Sacerdotes essemus, an Monachi, an Canonici, an aliquis nostrum esset Episcopus: omnibus autem, quòd verum erat respondebamus.

cum

cum tolerantia, & subiectione tanquam captiuus: quisq; illorum iniuriam aliquam, aut contemptū obijciebat, prout Deus illis permittebat. Fuerunt nihilominus duo viri, & duæ fœminæ, qui compassi sunt nobis dicentes: Deum iussisse, exerceri charitatem erga peregrinos, siue amicos, siue inimicos. Capitanei, præmissa consultatione, decreuerunt, nisi magna summa pro vitæ nostræ conseruatione sibi offerretur, nos occidere. Aliqui quasi occultè ad nos venientes, id significarunt; & paulò post vocamur ad ipsos Capitaneos, vt nobis id apertè diceretur. Nam sola spes magnæ illius summa illos detinuit, ne nos interficerent. Petebant quatuor millia ducatorum, & P. Prouincialis obtulit quadringentos; sed quidam illorum, qui nos cõprehenderant, audiens tã paruam pecuniæ summam, deduxit P. Gutierrium & me ad quãdã arcem, minitans nobis, quod vellet nos ex eius summitate præcipitare. Alius furiosè gladium nudans P. Prouincialem cæsim & punctim percussit: voluit tamen Deus, vt vulnus non multum penetraret, gladio ad latus declinante: & ita vulneratum ad eandem turrin deduxerunt; & in ipso itinere alius minatus eidem est ictus similes prioribus. Cum illo ducebatur Frater Derius, qui quòd ei fuisset compassus idem etiam in turri sustinuit: in qua nos, quasi per quinque horas reliquerunt, excitato tantillo igne ex stramine; & inter quosdam pauperes rusticos illius Regionis etiam Captiuos; erat nobis solatio cum illis esse, cū videremus eorum fidè, patientiã, & cõstantiã. Cõmẽdauimus nos Deo, Beatissimæ Virgini, Angelis, & alijs Sãctis. Tũc cepimus cõsultare, quid nobis esset faciendũ.

Ali-

Aliquis dicebat, non agamus de Redemptione præstat mori tanquam Christianos, Sacerdotes, hostes Hæreticorum: alius his addebat: tandem aliquando nobis est moriendum, & fortè bene nec fortè tam oportuna occasione in vita nobis inueniemus; & vitam ipsi non obtulissent conditionem illam pecuniariam; nam certè occasio est præclara: sed denique non ego sum promissus dulcem aliquam & honorificam mortem. Deceui tandem, ut offerremus, quod videtur iustum pro redemptione: ne ob miseriam curam pecuniam nos interficiant: quo facto superest mori pro Christo, cui vitam nostram offerremus. Tandem post multas propositiones & responsiones peruenit redemptio ad mille minimum coronatos, computatis expensis & profectionibus: & de hoc coronæ Martyrij deduxerunt nos ad hospitium, ubi assignarunt cubiculum vnum, lectum, cibum, & victum. Non videbatur illis pro quatuor hominibus, nostris chartis, & mulabus quarum sufficere eam summam; quia mercator quidam non procul inde captus, pro seipso solo obtulerat plus quàm mille coronatos: sed primus eorum furor iam remiserat: aduertebant enim vtiliore sibi fore illas pecunias; quàm si furorem suum nobis exequerentur. Sed & nobis non est visum fore valde graue Prouinciæ hoc lytrum pro nostra libertate, & vita: præcipuè cum istic multi sint piè nobis addicti, qui bonam partem centum annorum in hunc finem oblaturi. Sed aliud euenit maioris doloris argumentum, quod certè plures lacrymas à me deduxit, quam longo tempore fleuerim, Da vs illas à me dignetur acceptare.

Ho

Hoc autem fuit, quod P. Martino Gutierrio superuenit ingens lateris dolor, ex quo intra dies quinque obiit. Non potuimus illi administrare Sacramenta, nec Missam, & Vigiliis dicere, cum sepeliremus. P. Prouincialis iacebat prope in lectulo quodam ad terram, valde etiam ex vulnere suo afflictus: Frater Derius & ego illis ministrabamus, non iuxta desiderium nostrum, sed pro ut ibi licebat, subuentum P. Gutierrio est terna sanguinis emissionem, & elegmatis siue lambituiis, & ille exspuebat optimè, in magna copia, sed materiam nigram. Quartò die aded melius sensit se habere, ut mihi diceret: ex decem partibus morbi videri sibi non superesse nisi vnã. Cum ergo lætior esset, magnamque spem salutis concepisset, petijt, ostendi sibi, quæ exspuisset: & videns, esse nigra, statim iudicauit imminere sibi mortem. Communicauerat illi Deus ante dies paucos, magnum internum sensum huius veritatis, quod nullum sit bonum, nisi quod est æternum; neque malum, nisi quod æternum durat: & tunc incidit ei magna quædam animi lætitia, quam, veluti illa sese oblectans, manifestabat, dicens: Sitire, & tantum haurire, ut tibi satisfaciat: ò quid erit! Incepit illi pectus intumescere, & oculi frangi, lacrymulam decidere: & hora decima noctis, quinta diei animam exhalauit: quam spero, recta peruenisse ad cœlum, ob eius magnam virtutem, & insignem doctrinam, bonumq; vitæ exemplum, quod præbuit in Ecclesia, & Societate; & ob fidem, patientiam, & constantiam, quam in hac occasione ostendit: quia tandem obiit suam sequens Obediētiam, præmissa generali totius vitæ Cōfessione; & aper-

& apertè confitens coram hæreticis & Ecclesiæ
 Catholicæ hostibus, se esse filium eius, & sacerdotem
 in ea: mortuusque est vinctus ab ijs, qui illum
 detestantur, & persequuntur. utinam anima mea
 eò perueniat, vbi eius esse existimo. Solatus
 mihi erat eius comitatus, speranti DEUM
 malo me liberaturum propter illum. Eius mor-
 bus magnæ mihi fuit desolationi timenti, Deum
 in poenam meorum peccatorum illum nobis ab-
 laturum. Suggerebam ei interdum, quædam
 de DEO, ac de altera vita, quasi oportune ex
 memoriam illi renocarem: Sed fatcor me erro-
 risse, & quadam teneritudine affectum, dum sus-
 gererem. confeceram cruculam ex particula ce-
 ræ, quæ superfuerat: quam illi ad manus dabo
 ut cum cruce & candelâ moreretur: dixique
 animæ commendationem ex paruo Diurnali, et
 spolijs relicto; & iacui ad eius latus vsque ma-
 ne absque vilo timore, & potius securissimus,
 & consolatus. Sepeliuimus eum prope quod-
 dam templum, vbi Crux quædam esse solebat,
 cum lacrymis & orationibus secretis; quia nos
 aliud poteramus; nec homines illi tulissent.
 Reuerentia Vestra cum charissimis nostris Patri-
 bus, & fratribus nostrum hunc defectum sup-
 plebit, oblati Sacrificijs & Orationibus, & al-
 qua solennitate Exequiarum adhibita Salamanti-
 cæ, aut Vallis Oleti: quæ omnia bene ipse est
 promeritus. Ego postquam Deus ad locum Ca-
 tholicorum me deduxit, feci quod potui in meis
 exilibus Orationibus & Sacris quoad licuit. Si-
 gnificauit eius mortem hic, & scripsi Romam, &
 ad Prouinciales Galliæ, & Belgij, ut suffragia pro
 illo

illo curent. Etsi enim confidam, illum his suffragijs non indigere: non tamen propterea decet debitum Officium à nobis negligi: & ille in eo loco est, ubi gratum se exhibere non negliget ijs, qui sancta intentione hæc fecerint. Discessus meus inde talis fuit: inuenerunt inter alia scripta schedam crediti siue Cambij, vt Lugduni traderetur P. Gutierrez, aut mihi, aut P. Prouinciali: quorū alter iam obierat; alter curando vulnere suo attendebat: quare solus supererām, cui pecunia numeretur. Miserunt ergo me, vt acceptam illis mitterem, aut adferrem. Discedentem comitati sunt me cum quodā suo itineris Duce prope duas Lutheranorum arces. Trāsiui per duo loca, in quibus hærebant milites Catholici; sed aded pecunijs egentes, vt transeuntes deprædentur, & spoliatos occidant, ne deprehendantur: placuit autem Deo ob suam misericordiam & R. V. orationes: vt quoniam nostra captiuitas iam innotuerat; & pactū, vt ego pro lytro reddendo proficiscerer: constituerent apud se, permittere me transire donec pecunia accepta reuerterer. Inueni Patrem Edmundum Gallix Prouincialem; & Rectorem Rotomagensem, decem miliaribus à Cardelach, ubi capti fueramus. Inuenimus tandem, Deo auxiliante per hos Patres lytrum pro nostra libertate. iudicarunt autem iidem Patres, me non esse aptum, vt illud ferrem; ideoque ipse P. Rector Eques, & quasi Nobilis aliquis armatus discessit heri, qui cum sit Gallus, linguæ, & itinerum, Patriæq; morum peritus, speramus feliciter eum re totam perfecturum: & habituros nos hic post nostram Captiuitatem lætū Pascha: & Deo adiuuante,

V. que R. sacrificijs & orationibus id impetra-
te, posse nos Romam adhuc tempestiue perueni-
re: cum sit viginti tantum dierum iter. Deus de-
gnetur ita rem dirigere ad maius ipsius obsequi-
um & gloriam, Amen. Lugduni die 10. Martij An-
ni 1573.

*Littera Patris Aegidij Gonzaly ad Pa-
trem Balthassarem Aluarium.*

IN his reddam R. V. rationem exitus nostrae
Captiuitatis, nam de eius initijs non est quod
referam, cum intelligam P. Ioanem Suarezium
de eo plene scripisse. Usque ad P. Gutierrez mo-
bum quidquid patiebamur adeo erat iucundum
ac dulce, ut magna voluptas videretur, exterius
illas molestias ferre, cum quibus tanta aderat in-
terior laetitia, ac iucunditas. Morbus qui ab ipso
primo die valde periculosus videbatur, cepit in
bis solitudinem quandam ac tristitiam adferre. Sed
quamuis ipse egrotus aperte ominaretur suam mor-
tem, quam ipsa aegritudo satis indicabat: non tamen
existimasse, Deum afflictis tantam additurum des-
olationem, nec tot simul incommoda deglutienda, ut
ego aiebam, praebiturum. Nec scio in viginti retro
annis, me aliquid magis optasse, quam nunc huius
Patris sanitatem; nec grauius aliquid tulisse, quam
eius mortem. Plus dolor potuit, quam ego, ut ordi-
nariam moderationem superaret, mihique persuadere
quemcumque huius spectaculi spectatorem, comita-
turum fuisse lacrymas nostras, quae etiam ipsos ho-
stes ad commiserationem impellebant. Paulo plus,
quam quinquaginta horis Deus hunc Patrem ad se
voca-